

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu *Ing. JUDr. Miroslava Gavalca, PhD. a z členov JUDr. Igora Belka a JUDr. Eleny Berthotyovej, PhD. a ., právnej veci navrhovateľky: E. Š., bytom Z., právne zastúpenej JUDr. Máriou Ďurajovou, advokátkou v Rožňave, Šafárikova č. 71, proti odporcovi: **Obvodný pozemkový úrad v Rožňave, Šafárikova č. 71, Rožňava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia odporcu č. 2010/00090-2-MIH zo dňa 28.7.2010, o odvolaní navrhovateľky proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach č. k. 2Sp/22/2010-78 zo dňa 5.4.2011, takto***

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Košiciach č. k. 2Sp/22/2010-78 zo dňa 5.4.2011 **p o t v r d z u j e .**

Navrhovateľke právo na náhradu trov odvolacieho konania **nepriznáva.**

O d ô v o d n e n i e :

Krajský súd v Košiciach napadnutým rozsudkom potvrdil rozhodnutie č. 2010/00090-2-MIH zo dňa 28.7.2010, ktorým odporca podľa ustanovení zákona č. 229/1991 Zb. o úprave vlastníckych vzťahov k pôde a inému poľnohospodárskemu majetku (ďalej len „zákon“) vyslovil, že navrhovateľka nespĺňa podmienky uvedené v § 4 a § 5 zákona, nepriznáva sa jej vlastnícke právo k nehnuteľnostiam v k.ú. R., PK vložka X., X., X. a v k.ú. B., pzkn. vložka č. X., X., X., X., X., X., X., X., X., X., X., X. a neprevedú sa jej do vlastníctva za uvedené

nehnutelnosti iné pozemky vo vlastníctve štátu, ani sa jej neposkytne za ne finančná náhrada. O trovách konania rozhodol krajský súd tak, že navrhovateľke ich náhradu nepriznal.

Krajský súd tak rozhodol potom, čo dospel k záveru, že správny orgán dostatočne zistil skutkový stav veci a vychádzal zo správneho právneho posúdenia veci. Konštatoval, že nebola sporná skutočnosť, že v pozemnoknižných zápisoch bol ako výlučný vlastník nehnuteľností vedený L. R. (starý otec navrhovateľky), po ktorom už o reštitučných nárokoch navrhovateľky bolo rozhodnuté. Navrhovateľka sa domáhala vydania tých istých nehnuteľností aj v časti, ktorá by podľa jej názoru pripadla jeho manželke T. R. na základe koakvizície. Krajský súd argumentoval, že v PK vložkách sú uvedené v celosti na L. R. všetky nehnuteľnosti a týmito zápsmi je súd aj správny orgán viazaný a to i s ohľadom na tzv. intabulačný princíp, ktorý v čase nadobudnutia predmetných nehnuteľností platil. Manželka vlastníka nebola v rozhodnom čase zapísaná ako vlastníčka a navrhovateľka nepreukázala, že predmetné nehnuteľnosti v rozhodnom období prešli na štát z vlastníctva T. R. spôsobom uvedeným v § 6 zákona. Tvrdenie navrhovateľky, že časť týchto nehnuteľností vlastnícky patrí T. R. na základe koakvizície, lebo boli nadobudnuté počas trvania manželstva a prevažne z peňazí tvoriacimi jej veno, nemá podľa krajského súdu pre rozhodnutie o reštitučnom nároku podľa zákona právny význam. Krajský súd dôvodil, že hoci manželstvo právnych predchodcov navrhovateľky bolo koakvizičné, právo na koakvizíciu sa mohlo uplatniť až po zániku manželstva a navrhovateľka netvrdila a ani nepreukázala, že jej právna predchodkyňa si také právo po smrti manžela uplatnila. Dodal, že správny orgán o takom nároku ani nie je oprávnený rozhodovať v reštitučnom konaní.

K námietke navrhovateľky o nepreskúmateľnosti správneho rozhodnutia pre neodôvodnenie, prečo nebolo priznané vlastníctvo k pozemkom vo vl. č. X., v k.ú. P., krajský súd uviedol, že tieto nehnuteľnosti neboli predmetom rozhodovania odporcu v uvedenej veci, ale bolo už o nich rozhodnuté podľa zákona č. 503/2003 Z.z. a rozhodnutie po preskúmaní krajským súdom aj Najvyšším súdom Slovenskej republiky nadobudlo právoplatnosť.

Proti tomuto rozsudku podala navrhovateľka včas odvolanie namietajúc jeho nezrozumiteľnosť, nedostatok dôvodov a nesprávne právne posúdenie veci. Poukazovala na to, že jej stará matka sa po smrti manžela mala stať dedičkou všetkého spoločne

nadobudnutého majetku s deťmi poručiťa, no už pred smrťou Ľ. R. bol jeho majetok konfiškovaný a dedičské konania sa neuskutočnilo. Trvala na tom, že v konaní preukázala, že bola oprávnenou osobou v zmysle § 2 zákona, pretože bola oprávnenou osobou po svojom starom otcovi a teda nepochybné musela byť oprávnenou osobou aj po svojej starej mame. Zdôraznila, že z pozemkovej knihy bolo zrejmé a nepochybné, že majetok bol nadobudnutý v rokoch 1904 až 1936 a preto patril pod koakvizíciu manželov (starých rodičov navrhovateľky). K časti nároku týkajúceho sa pozemkov v k.ú. P. uviedla, že tento pozemok (pk. vl. č. X.) nadobudol Ľ. R. zámennou zmluvou a aj časť z neho by pripadla na jeho manželku na základe koakvizície. Vlastníkom týchto pozemkov bol Ľ. R. od 1936 do 1940, kedy prešli do vlastníctva maďarskej kráľovskej pokladnice a v roku 1941 sa ich vlastníkom stal barón H. Súd však neskúmal, či tieto pozemky boli skonfiškované na meno H., inak by mal R. nárok na vydanie pôvodných pozemkov, ktoré boli predmetom zámeny. Podľa navrhovateľky jej právnym predchodcom svedčalo vlastnícke právo k pôvodným pozemkom, ktoré boli predmetom zámennej zmluvy. Dodala, že zámenná zmluva je stále platná a nikdy nebola zrušená a uvedené nehnuteľnosti Ľ. R. konfiškované neboli a preto je ich výlučným vlastníkom. Uviedla, že ak súd ako novú skutočnosť uvádza, že barón H. údajne nadobudol darom pozemky, ktoré svedčia pôvodnému vlastníkovi R. a jeho manželke, potom navrhovateľka namieta neplatnosť tohto daru podľa všeobecnej občianskoprávnej úpravy. Zdôraznila, že správny orgán sa mal vysporiadať s produkovanými dôkazmi, čo neurobil. Z týchto dôvodov žiadala navrhovateľka rozsudok krajského súdu zmeniť a preskúmané rozhodnutie odporcu zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie.

Odporca v písomnom vyjadrení k odvolaniu navrhovateľky navrhol rozsudok krajského súdu potvrdiť. Poukázal predovšetkým na fakt, že na našom území platil v čase nadobudnutia predmetných pozemkov, ako aj v čase smrti Ľ. R., intabulačný princíp, podľa ktorého vlastníctvo k nehnuteľnostiam sa nadobúdalo až zápisom do pozemkovej knihy. Z tohto dôvodu správny orgán ani neskúmal kúpne zmluvy, na ktoré navrhovateľka poukazovala. Z výpisov z PK vl. č. X., X., X. v k.ú. R. a X., X., X., X., X., X. a X. v k.ú. B. jednoznačne vyplýva, že nehnuteľnosti tu zapísané svedčia v prospech nedeleného vlastníctva Ľ. R. Zdôraznil, že správny orgán je viazaný majetkovým stavom zapísaným v pozemkovej knihe a nie je oprávnený zisťovať, prečo príslušný správca pozemkových kníh neprihliadal k novej koakvizícii manželov a túto skutočnosť nevyznačil do pozemkových kníh. K námietke navrhovateľky, že T. R. by zdedila minimálne 1/2 majetku, odporca poukázal na

skutočnosť, že v čase smrti L. R. – X. – sa dedičské právo na Slovensku zakladalo na dočasných súdnych pravidlách navrhnutých judexkuriálnou konferenciou z roku 1961, pričom tieto pravidlá zachycovali najmä obyčajové právo a v zmysle nich ak poručiteľ nezanechal závet, dedili v prvom rade deti, ak ich nebolo, nastupovalo dedenie ďalšieho okruhu dedičov v závislosti od toho, či išlo o majetok vetvový alebo nadobudnutý. Manželské dedenie nastupovalo až následne.

V súvislosti s námietkami navrhovateľky ohľadne pozemku v k.ú. P. uviedol, že tieto neboli predmetom tohto správneho konania, pretože navrhovateľka si žiadosťou zo dňa 26.9.1991 uplatnila podľa zákona reštitučný nárok len k pozemkom v k.ú. B. a R. Reštitučný nárok po T. R. k pozemkom v k.ú. R., B. ale aj P. bol riešený podľa zákona č. 503/2003 Z.z. na základe žiadosti navrhovateľky zo dňa 27.12.2004. Rozhodnutím č. 2008/00086-MIH zo dňa 23.6.2008 nebolo navrhovateľke priznané vlastnícke právo k pozemkom, lebo nepreukázala, že jej stará matka T. R. bola oprávnenou osobou v zmysle § 2 zákona č. 503/2003 Z.z.. Toto rozhodnutie potvrdil Krajský súd v Košiciach rozsudkom č.k. 1Sp/14/2008-29 zo dňa 3.4.2009 a následne aj NS SR rozsudkom sp. zn. 2Sžo/219/2009 zo dňa 22.4.2009. Ďalšou žiadosťou zo dňa 12.7.2004 podľa zákona č. 503/2003 Z.z. si navrhovateľka uplatnila nárok po starých rodičoch na pozemky zapísané len v pzkn. vl. č. X. v k.ú. P. a bolo o nej rozhodnuté rozhodnutím č. S/7/04-MIH, ev.č. 1184/2004, zo dňa 6.8.2004 tak, že navrhovateľke nebolo priznané vlastnícke právo k pozemkom, lebo nesplnil podmienky § 2 ods. 1, § 3 ods. 1 a 4 zákona č. 503/2003 Z.z. Rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť po tom, čo bolo potvrdené rozsudkom Krajského súdu v Košiciach č.k. 1Sp/13/04-18 zo dňa 28.10.2004.

Na záver zdôraznil, že zákon neumožňuje správne orgánu v reštitučnom konaní posudzovať platnosť či neplatnosť zámennej zmluvy, podľa ktorej mali prejsť pozemky z baróna H. na R. Podstatné bolo, kto bol vlastníkom pozemkov v rozhodujúcom období (od 25.2.1948 do 1.1.1990), pričom v oboch konaniach bolo preukázané, že vlastníkom neboli starí rodičia navrhovateľky ale barón H.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 250s OSP v spojení s § 10 ods. 2 OSP) preskúmal napadnutý rozsudok krajského súdu spolu s konaním, ktoré mu predchádzalo, odvolanie prejednal bez nariadenia pojednávania v súlade s § 250l ods. 2

v spojení s § 250ja ods. 2 OSP a jednomyseľne (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z.z.) dospel k záveru, že odvolaniu navrhovateľky nemožno vyhovieť. Rozsudok verejne vyhlásil dňa 17. januára 2012 po tom, čo deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený na úradnej tabuli súdu a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nssr.gov.sk najmenej päť dní vopred (§ 156 ods. 1 a 3 OSP).

Najvyšší súd Slovenskej republiky zo spisu prvostupňového súdu, ktorého súčasťou bol aj administratívny spis odporcu zistil, že napadnutým rozhodnutím Obvodný pozemkový úrad v Rožňave rozhodol podľa zákona o reštitučnom nároku navrhovateľky na základe jej žiadosti zo dňa 26.9.1991 (v spojení s urgenciou zo dňa 29.6.2010), ktorou žiadala o navrátenie vlastníckeho práva k pozemkom v k.ú. B. pod číslami vložiek X., X., X., X., X., X., X., X., X., X., X., X., X. a X. po svojej právnej predchodkyni (starej mame) T. R. a to tak, že vyslovil, že navrhovateľka nespĺňa podmienky v zmysle § 4 a 6 zákona, nepriznáva sa jej vlastnícke právo k vyššie uvedeným nehnuteľnostiam, neprevedú sa jej za ne do vlastníctva iné pozemky, ani sa jej neposkytne finančná náhrada.

Z odôvodnenia rozhodnutia vyplýva, že odporca v konaní zistil, že uplatnené pozemky patria sčasti do k.ú. B. (PK vl. č. X., X., X., X., X., X., X., X., X., X., X.) a sčasti do k.ú. R. (PK vl. č. X., X., X.). O reštitučnom nároku navrhovateľky vo vzťahu k jej starému otcovi rozhodol odporca skorším rozhodnutím a navrhovateľke vydal nehnuteľnosti v celkovej rozlohe 250 ha podľa § 6 ods. 3 zákona.

Navrhovateľka však listom zo dňa 28.6.2010 žiadala o vydanie rozhodnutia aj vo vzťahu k jej starej matke, pretože odporca rozhodol dovtedy len o nárokoch po jej starom otcovi. Na základe toho odporca vydal preskúmané rozhodnutie s odôvodnením, že zápisy nehnuteľností v pozemkovej knihe svedčia v prospech nedeleného vlastníctva a to jediného vlastníka L. R. staršieho, starého otca navrhovateľky. Nehnuteľnosti mu boli skonfiškované podľa nariadenia č. 104/1945 Sb.n. SNR, rozhodnutím konfiškačnej komisie pri ONV v Rožňave č. Kom. 8/46-III zo dňa 18.7.1946. Odporca argumentoval tým, že navrhovateľka nepreukázala, že by T. R. bola pozemkovoknižnou vlastníčkou nehnuteľností, ktoré žiadala vydať a poukázal predovšetkým na intabulačný princíp platný v tom čase na našom území, v zmysle ktorého sa vlastníctvo nadobúdalo až jeho zápisom do pozemkovej knihy.

Proti rozhodnutiu odporcu podala navrhovateľka opravný prostriedok na krajský súd, ktorý odôvodnila v podstate totožným spôsobom ako odvolanie proti rozsudku krajského súdu, tvrdiac, že pozemky boli nakupované z vena jej starej mamy (pretože ona bola majetná), nadobúdali ich počas manželstva a teda patrili do koakvizície. Odporcovi vytýkala, že vôbec neskúmal kúpne zmluvy a čestné prehlásenia preukazujúce skutočnosť, že išlo evidentne o spoločne nadobudnutý majetok. Uviedla tiež, že jej sa týkali aj konfiškačné rozhodnutia. Namietala aj absenciu pozemku PK vl. č. X., k.ú. P., v preskúmvanom rozhodnutí tvrdiac, že išlo o pozemok, ktorý získal zámennou zmluvou E. R. od A. H.

Predmetom odvolacieho konania bol rozsudok krajského súdu o potvrdení rozhodnutia, ktorým odporca v rámci reštitučného konania podľa zákona vyslovil, že navrhovateľka nespĺňa podmienky v zmysle § 4 a § 6 zákona, nepriznáva sa jej vlastnícke právo k tam špecifikovaným nehnuteľnostiam, neprevedú sa jej za ne do vlastníctva iné pozemky, ani sa jej neposkytne finančná náhrada. Preto Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací primárne v medziach odvolania preskúmal rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, pričom v rámci odvolacieho konania skúmal aj napadnuté rozhodnutie odporcu, najmä z toho pohľadu, či sa krajský súd vysporiadal so všetkými námietkami navrhovateľky a z takto vymedzeného rozsahu či správne posúdil zákonnosť a správnosť napadnutého rozhodnutia odporcu.

Účelom zákona o pôde bolo zmierniť následky niektorých majetkových krívd, ku ktorým došlo voči vlastníkom poľnohospodárskeho a lesného majetku v období rokov 1948 až 1989, dosiahnuť zlepšenie starostlivosti o poľnohospodársku a lesnú pôdu obnovením pôvodných vlastníckych vzťahov k pôde a upraviť vlastnícke vzťahy k pôde v súlade so záujmami hospodárskeho rozvoja vidieka aj v súlade s požiadavkami na tvorbu krajiny a životného prostredia. Zákon sa vzťahoval na a) pôdu, ktorá tvorí poľnohospodársky pôdny fond alebo do neho patrí, a v rozsahu ustanovenom týmto zákonom aj na pôdu, ktorá tvorí lesný pôdny fond, b) obytné budovy, hospodárske budovy a iné stavby patriace k pôvodnej poľnohospodárskej usadlosti, včítane zastavaných pozemkov, c) obytné a hospodárske budovy a stavby slúžiace poľnohospodárskej a lesnej výrobe alebo s ňou súvisiacemu vodnému hospodárstvu, včítane zastavaných pozemkov, d) iný poľnohospodársky majetok uvedený v § 20 (§ 1 ods. 1 zákona o pôde).

Podľa § 4 zákona oprávnenou osobou je štátny občan Českej a Slovenskej Federatívnej Republiky, ktorý má trvalý pobyt na jej území a ktorého pôda, budovy a stavby patriace k pôvodnej poľnohospodárskej usadlosti prešli na štát alebo na iné právnické osoby v dobe od 25. februára 1948 do 1. januára 1990 spôsobom uvedeným v § 6 ods. 1 (ods. 1).

Ak osoba, ktorej nehnuteľnosť prešla v dobe od 25. februára 1948 do 1. januára 1990 do vlastníctva štátu alebo inej právnickej osoby v prípadoch uvedených v § 6, zomrela pred uplynutím lehoty uvedenej v § 13 alebo ak bola pred uplynutím tejto lehoty vyhlásená za mŕtvu, sú oprávnenými osobami, pokiaľ sú štátnymi občanmi Českej a Slovenskej Federatívnej Republiky a majú trvalý pobyt na jej území, fyzické osoby v tomto poradí:

- a) dedič zo závetu, ktorý bol predložený pri dedičskom konaní, ktorý nadobudol celé dedičstvo,
- b) dedič zo závetu, ktorý nadobudol vlastníctvo, ale iba v miere zodpovedajúcej jeho dedičskému podielu; to neplatí, ak dedičovi podľa závetu pripadli len jednotlivé veci alebo práva; ak bol dedič závetom ustanovený len k určitej časti nehnuteľnosti, na ktorú sa vzťahuje povinnosť vydania, je oprávnený iba k tejto časti nehnuteľnosti,
- c) deti a manžel osoby uvedenej v odseku 1, všetci rovným dielom; ak dieťa zomrelo pred uplynutím lehoty uvedenej v § 13, sú na jeho mieste oprávnenými osobami jeho deti, a ak niektoré z nich zomrelo, jeho deti,
- d) rodičia osoby uvedenej v odseku 1,
- e) súrodenci osoby uvedenej v odseku 1, a ak niektorý z nich zomrel, sú na jeho mieste oprávnenými jeho deti (ods. 2).

Na konanie o nárokoch oprávnených osôb v zmysle zákona sú príslušné pozemkové úrady podľa § 9 zákona v spojení s § 5 ods. 5, písm. g/ zákona č. 330/1991 Zb. Pre konanie pozemkového úradu o navrátení vlastníctva k pozemku alebo rozhodnutie o priznaní práva na náhradu podľa § 6 ods. 1, 2 a 3 zákona platia všeobecné predpisy o správnom konaní, teda ustanovenia zákona č. 71/1967 Zb. v platnom znení o správnom konaní (ďalej len „SP“).

Podľa § 32 ods. 1, 2 SP správny orgán je povinný zistiť presne a úplne skutočný stav veci a za tým účelom si obstarat' potrebné podklady pre rozhodnutie. Pritom nie je viazaný len návrhmi účastníkov konania. Podkladom pre rozhodnutie sú najmä podania, návrhy

a vyjadrenia účastníkov konania, dôkazy, čestné vyhlásenia, ako aj skutočnosti všeobecne známe alebo známe správny orgán z jeho úradnej činnosti. Rozsah a spôsob zisťovania podkladov pre rozhodnutie určuje správny orgán.

Najvyšší súd Slovenskej republiky dospel k záveru, že krajský súd sa zaoberal všetkými námietkami navrhovateľky a pokiaľ dospel k záveru, že preskúmané správne rozhodnutie bolo vydané v súlade so zákonom a dôvody opravného prostriedku neboli relevantné, bolo potrebné rozhodnutie súdu, ktorý rozhodnutie odporcu potvrdil, keď vzhľadom na spoľahlivo zistený skutkový stav veci v správnom konaní považoval postup odporcu ako aj jeho rozhodnutie za vydané v súlade so zákonom, považovať za správne. V postupe krajského súdu nezistil odvolací súd žiadne pochybenie.

Najvyšší súd Slovenskej republiky sa v plnom rozsahu stotožňuje s odôvodnením rozhodnutia krajského súdu a dôvody v ňom uvedené si osvojuje ako svoje vlastné s poukazom na § 246c ods. 1 veta prvá v spojení s § 250l ods. 2 a § 219 ods. 2 OSP. Odvolací súd konštatuje, že odvolanie sa neodlišovalo od dôvodov podaného opravného prostriedku na preskúmanie zákonnosti rozhodnutia odporcu, s ktorými dôvodmi sa súd prvého stupňa v plnom rozsahu vysporiadal a jeho skutkové zistenia aj právne závery sú vecne správne.

Odvolací súd k námietke navrhovateľky, že podpornými dôkaznými prostriedkami preukázala oprávnenosť svojho nároku a skutočnosť, že jej starí rodičia mali majetok v koakvizícii, nadobúdali ho počas manželstva, no predovšetkým z vena T. R., znovu poukazuje na správny orgán aj krajským súdom opakované skutočnosti a to, že správny orgán vychádzal zo zápisov v pozemkových knihách, z ktorých bez akýchkoľvek pochybností vyplynula skutočnosť, že majetok – sporné pozemky – bol zapísaný výlučne na starého otca navrhovateľky L. R. a keďže v rozhodnej dobe platil intabulačný princíp, nebol tu daný dôvod spochybňovať zápis v pozemkovej knihe. **Odvolací súd zdôrazňuje predovšetkým to, že správny orgán v rámci reštitučného konania podľa zákona nemôže riešiť sporné vlastnícke vzťahy a spochybňované zápisy v pozemkových knihách.**

Námietku navrhovateľky, že jej starej mame by vznikol nárok minimálne na ½ majetku z titulu dedenia, odvolací súd nepovažuje za relevantnú vo svetle vyššie uvedeného (že zápis v pozemkovej knihe preukazoval existenciu výlučného vlastníctva)

a zároveň v plnom rozsahu poukazuje na argumentáciu odporcu vo vyjadrení k odvolaniu navrhovateľky (č.l. 100) a to, že v rozhodnom čase sa dedičské právo na našom území riadilo dočasnými súdnymi pravidlami navrhnutými Judexkuriálnou konferenciou v roku 1861, podľa ktorých dedili v prvom rade potomkovia a manželské dedenie nastupovalo len vtedy, ak ich niet a to len k niektorému majetku.

Rovnako za nedôvodnú považoval Najvyšší súd Slovenskej republiky aj námietku o tom, že odporca v preskúvanom rozhodnutí nerozhodol **o pozemku vo vl. č. X., k.ú. P., a to predovšetkým z dôvodu, že navrhovateľka si v žiadosti zo dňa 26.9.1991, na základe ktorej sa toto konanie viedlo, reštitučný nárok k uvedenému pozemku neuplatnila.** V liste zo dňa 28.6.2010, ktorým urgovala rozhodnutie o reštitučnom nároku aj vo vzťahu k svojej starej matke, síce tento pozemok uviedla, no správny orgán na to nemohol prihliadnuť, pretože s ohľadom na ustanovenie § 13 zákona bolo možné uplatniť reštitučný nárok len do 31.12.1992, pričom išlo o lehotu prekluzívnu, teda ak sa právo neuplatnilo v tejto lehote, zaniklo.

S poukazom na uvedené Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnutý rozsudok krajského súdu postupom podľa § 219 OSP potvrdil ako vecne správny.

Pri rozhodovaní o náhrade trov konania vychádzal z § 224 ods. 1 OSP v spojení s § 250k ods. 1 a § 250l ods. 2 OSP, keď navrhovateľke náhradu trov konania nepriznal, lebo nebola v konaní úspešná. Odporcovi zákon priznanie náhrady trov konania neumožňuje.

P o u č e n i e : Protí tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 17. januára 2012

Ing. JUDr. Miroslav Gavalec PhD. v .r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia:

Ľubica Kavivanovová